

רעז"י

מסורת הש"ס

לג.

אינשי אסור צמודר הנאה אזל רבנן דפליגי עליה סברי דכל היסא דלא אסר עליו אלא הנאחו הכ"ג לא מקרי הנאה דכיון דמידי דלא קפדי צה אינשי הוא אין זה קרי נהנה מחבירו. ואם תאמר דהכא משמע דצדירותא הרגל לא קפדי אינשי ומש"ה שרו רבנן ואילו ב'פ'

והוא מן מאכל ענמו נדר. ואמאי אסור להשאילו נפה והני לאו מאכל
ינייהו: הנאס מאכלך עלי. יהא אסור: ואימא. מאי הנאס מאכלך
שלא ליעוס חזיון שלו ויתן על גבי מכתו והיינו נמי הנאס מאכלך
ואמאי אמאי לא ישאילו נפה ובכרה: המביאה לידי מאכלך עלי.

וזהו מן סמכא גדל.

[illegible]

אמר רשב"ל באומר
 "אימא שלא ילעום
 אמר רבא באומר
 מאכלך עלי אמר רב
 וחמור להביא עליו
 למא הנאה המביאה
 רב פפא סוס לרכוב
 גה מהו מיפסק ומיזל
 אכל משאיל לו
 ומבעות היכי דמי
 בהן צריכא למימר
 ת בהן וקתני משאילו
 דאות ואידי דקתני
 תנא סיפא משאילו:
 ואין עושין בו אוכל
 כיוצא בהן אסור:
 אף על פי שאין
 "אמר רב אדא בר
 "מתני' ה'המודר
 לו את שקלו ופורע
 את אבידתו מקום
 תפול הנאה להקדש:
 ארי בעלמא הוא
 מר רב הושעיא זו
 דברי

גבי אלו דברים שאין להם חוקה
 ואחריו הכל בחצר של שותפין
 עסקין דלהעמדה כדי לא קפדי
 אלא דוק שותפין הוא דלא קפדי
 ה' ארשי דעלמא קפדי וכוין קפדי
 ליתסר אפילו לרנן. מירך הרמב"ן
 ו"ל דהעמדה דלמך ה'ס הייט
 להעמכע ולישכ בחצר דומיא דהעמדת
 במה דתנן ארשי במתני' [ספ.]. וכן ה'א
 גוונא דלא דלמך דדוק דלמך דלמך
 קפדי ה' ארשי דעלמא קפדי אכל
 ה'א דגריסת הרגל בעלמא עסקין
 דייט לעבור דרך חצרו ולא להעמכע
 ס' וכן ה'א קפדי דלמך דלמך
 שותפין לא קפדי ומש"ס ש'ר רנן
 ולענין הלכה פסק הרמב"ן ו"ל כ'ר'
 אליעזר דלמך ויור אסור כיון דקתם
 לן תנא הכל כוותיה ועוד דסוגיין
 דפ' השותפין גמרו (מ'קמ' מה). כוונת
 זולא. אבל ר"מ ו"ל כחז בפ'ק חוקת
 הבתים [ג'נ'] אלו דברים שאין להם
 חוקה דלית ה'לכח כד'ר אליעזר ור.
 דעת ר"מ ו"ל. וה'ס מ'כלל נד'ס.
 וי'סן ס'ן למה י'סר: ד'למך ב'לכ'ס
 מ'כלל ע'לי. ד'כין ש'סוקי ואמר
 ה'לכ'ס המ'כלל ה'ר א'סר על ע'למ' כל
 מה ש'סר'ס א'ס'ר וק'ר ל'ה מ'כלל'ס מ'ס'ס
 ד'ג'רמ'ס ה'לכ'ס ס'י ה'א מ'תוק ו'ה'ר
 ס'לכ'ס דעמ'ר ס'י ד'ל' א' מ'ל' ו'ה'ר

וזהו לא ישאלנו לו: אפי' שק וכו'
ואפי' נגה בעלמא. של מדיד אסור
למודד ניתן זה פירות הדגה המצויה
לידי מאכל הוא ואסור: אם לרוב
ועליו. לרוב לבית המטבח: אם טעמו
גידולו כה. צנית המטבח כדי
שיהגו בו כבוד ויכתיב הנאה: מוסק
וימול בארעיה. שהולך דרך קרקעו
למנוע המטבח ומקדו דרכו: מהו.
למי היה הנאה המצויה לידי מאכל
בכל הכי או לא: לריבא למיחר. דשרי
הא ליכא הנאה כלל: וקטני משאילו.
ושמ' דשרי: לא לעולם. אפי' שלא
ליראות כה. ובדין הוא דלא היה צריך
למיתני משאילו: אלא אידי וכו'.
ומהא ליכא למשמע מינה: מרתנ'
מקום משכירין. שהטעם להשאיל כל
הדברים של ידי שכירות אסור
למודד להשאיל דמיון שהטעם
להשכיר מיחויה כהנאה המצויה לידי
מאכל ואסור: גמ' מכלל דרישא.
לקדמי לא ישאלנו נפה וכברה היו
למטבח שאין משכירין כלומר שאין
ההוא הנאה גמורה דמיון שאין משכירין
ממא קא מהני ליה אם זה לא ישאלנו
שטעם אחר משאילו כהנא שרי מקום
שאין משכירין הוא: מאן טעא.
דאפילו הכי אסור: ר' אליעזר

[illegible]

הנחת מאלל: ואימא שלא יעוסי חטאים ויתן על גבי מכתו.
הנחת מאלל לא משמע אלל שלא יהיה מגוף המאלל עצמו ולאקור
אפי' הנחת המאלל אמר הנחת מאללך ואחתי ישמרי: **אמר רבא**
בזמור הנחת המביאה לירי מאלל עלי. איכא מאן דאמר דבכה"ג
אקור בין בלשית חטים על גבי מכתו בין בנפח בין בכבדה. ואין
טוב לי דככלל הנחת המביאה לירי מאלל לא משמע נתינת חטים
לעוסין ע"ג מכתו. אלל הכי הוי פסקא דמילתא דלא דר מאלל
מאללך עלי אקור באלליה ואקור לנעוסי חטים על גב מכתו וכן גבי
בין באלליה אקור בשאלו וזהו מביא מיהו לנעוסי חטין ויתן על גבי
הכי לירי מאלל הוי. דלא מימא לא מקריא המביאה לירי מאלל
מור שרי קמ"ל רב פפא: **לנא. קל: סוס לרכוב עליו ועכשתה ליראוס**
ויו מקרי הנחת המביאה לירי מאלל אפי' הכי לקריב עומן למאלל
על מאלל היא דשאי' התם משמע בנחאל' סוס וכן ממי סוס לרכוב
על ידו ובשביל זה יתנו לו מה יפה שי האו גוואט גרמא בעלתא: **אמר רבא**
אין משכירין כיואל בנהן פשיטא אלל לאו אפילו ליראות בנהן וקמני
ניסו: אידי דקמני רישא לא יסאלינו. לאשמועינן דנפח וכבדה כלים
לו: ולענין הלכה נפח דרב פפא לא איפשיטא הלך נקטינן בנה
נפח דהא מודר מאלל דמנאי' לא מוקמת להי' בגמרא בזמור הנחת
שכר הנחת המביאה לירי מאלל היא שכר דמאי השכירות שמתן לו
פי שאין משכירין דמאי דשרי בחלוק וטלית טומים וטבשות אסרינן
ו חובו. ובגמרא מפרש טעמא: **ומחור לו אבידו.** דלא מדי ידיו
הדיינו אס' הם מחזור בטל מן הסלע דכני דמאי גוואט שאני בעל
קדש. אס' אין מחזור רואה קדש דמאי מודר להקדש מחזיר על
הוא יסאקל לו שקלו ופוער לו חובו קדש' שרי משום דלאו מדי
מהני דכלאו הכי יש לו חלק בקרבנות כבוד דתמן (מכוונות קח. ב"מ נח.)
הכי ליה פדער חובו ארבויו ארי הוא וברי: **אמר ר' אושעיא בלא מי**
ניח משוחיו על קרן הכזי משום דלא חשיב מהני אלל מכריח אלא בעלמא:
אפי'

היה. אבל סיפא דקמני מקום שמשמירין אסור דברי הכל היא
ההיא גמורה היא: **מבית** שוקל לו אם שקלו. הממיר יכול
ליתן בשבילו מחצית השקל שנתמין לתרומה הלשכה ויכול לפרוע
חובו ואין ממנה לו כלום (א). ודקמני פורע חובו לאלה לא מהני
ליה מנכסיו דהא לא ייבד ליה בידים ממש: **גמ'** אלמא אברוחי ארי
בעלמא הוא. שמכרין חובו מעליו וש"י: אמר חנא. דאברוחי שרי:
דברי

[illegible]